

SAHARA

AVONTUUR REEKS

32. Vlamme in die Woestyn

MEIRING FOUCHE

VLAMME IN DIE WOESTYN

deur

MEIRING FOUCHE

en

proeflees en redigering deur
PIETER HAASBROEK

Gepubliseer deur:

SKATKIS BOEKE - UITGEWERS

Strand Mews

Strand

2025

VLAMME IN DIE WOESTYN

Die voorblad illustrasie vir die Sahara Avontuur Reeks is deur AI-sagteware gegenereer, wat die narratief verryk. Hierdie boek word vir die eerste keer in Afrikaans in e-boek formaat vrygestel.

Die kopiereg vir hierdie storie is voorbehou en mag nie in geheel of gedeeltelik herdruk of versprei word sonder die uitgewer se skriftelike toestemming nie. Herdrukking sluit enige elektroniese of meganiese vorm in, soos e-boeke, fotokopiëring, skryf, opname op band, of enige ander manier om inligting te stoor of toegang daartoe te verkry. Alle karakters en gebeurtenisse in hierdie storie is suiwer fiktief en het geen verbintenis met enige lewende of oorlede individue nie.

VLAMME IN DIE WOESTYN

deur Meiring Fouche

Gepubliseer deur:

Skatkis Boeke - Publiseerders, Strand Mews, Strand 7140

Suid Afrika

Kopiereg @ Pieter Haasbroek (2025)

Aanlyn Stoor: <https://panther-ebooks.com>

Webwerf: <https://www.softcoverbooks.co.za>

OPSOMMING

Die verhaal speel af in die verstikkende hitte van die Sahara woestyn, by die vesting Dini Salam, waar lede van die Franse Vreemdelegioen gestasioneer is. Die roetine van die garnisoen word versteur deur die aankoms van 'n geparfumeerde brief, geadresseer aan Teuns Stegmann, 'n Suid-Afrikaanse legioen soldaat. Die brief, afkomstig van 'n onbekende vrou in Algiers, genaamd Elsa Moram. Dit bevat 'n dringende versoek om 'n ontmoeting, met die belofte van inligting wat van kardinale belang is vir beide Teuns en die hele Vreemdelegioen. Teuns se kamerade, waar onder die Duitser Fritz Mundt, die Engelsman Jack Ritchie, die Pool Podolski en die Italianer Petacci, is nuuskierig en opgewonde oor die brief, en spekuleer oor die geheimsinnige Elsa se identiteit en motiewe.

Teuns, geteister deur 'n vae, ongemaklike herinnering wat verband hou met die naam "Moram", besluit om die uitnodiging te aanvaar, deels gedryf deur nuuskierigheid en deels deur 'n onverklaarbare innerlike drang. Sy ontmoeting met Elsa openbaar 'n aangrypende verhaal van verraad, marteling, en wraak. Elsa, 'n beeldskone nagklub-artieste, onthul dat sy die tweeling suster is van 'n legioen soldaat, Emil Moram, wat jare tevore op wrede wyse deur Arabiere vermoor is. Elsa is vasbeslote om haar broer se dood te wreek, 'n doelwit wat ook in Teuns se hart lê. Sy onthul ontstellende inligting oor geheime karavane wat die woestyn deurkruis, vermoedelik om materiaal vir 'n hoogs geheime vuurpylbasis te vervoer. Hierdie inligting is 'n dodelike dreigement wat die Vreemdelegioen in sy kern kan skud. Teuns, aanvanklik skepties maar later tog oortuig deur Elsa se opregtheid, stem in om haar te help. Kort daarna word Elsa ontvoer. Na 'n angswekkende ontsnapping uit 'n Arabiese klub, besluit Teuns en sy makkers, met Elsa se finansiële steun, om self ondersoek in te stel.

Die reis deur die ongenaakbare woestyn is lank en uitputtend. Spanning loop hoog, nie net weens die dreigende gevaar nie, maar ook weens die onsekerheid van hul missie en die feit dat hulle sonder verlof van die

Vreemdelegioen hierdie vreemde reis onderneem het. Hulle volg die geheimsinnige karavane, vasbeslote om die waarheid te ontbloot. Naby die oase El Riza kom hulle in besit van 'n kameel met 'n verdagte frag van elektroniese instrumente, wat hul vermoedens bevestig. Na 'n skermutseling met 'n Russiese offisier, ontdek hulle die ligging van die vuurpylbasis in 'n afgeleë wadi. Hulle word gevange geneem, maar ontsnap op dramatiese wyse, gehelp deur 'n onverwagte bondgenoot. Met plofstof en vasberadenheid keer hulle terug na die basis, hierdie keer vasbeslote om die Arabiere se planne te dwarsboom. Maar sal hulle betyds wees, of is daar 'n verraaier in hul midde, iemand wat hulle van die begin af dopgehou het? Die sleutel tot die geheim lê miskien weggesteek in 'n onverwagte, geparfumeerde herinnering...

UITTREKSEL

Teuns bly hier agter langs Elsa Moram, en hoewel sy hardloop, het hy 'n groot respek vir die snelheid waarmee sy beweeg.

Terwyl die wagte daar agter die tent trap en worstel in die vuurhoutjelig om die venynige slangetjie dood te kry, terwyl hulle hulle nog verwonder aan die vreemde voorval, bereik die vlugteling die omheining.

Van buite af is dit byna onmoontlik om oor die heining te kom omdat die top van die doringdraadheining skuins na buite omgebuig is. Maar van binne af is daar nie veel aan om oor te kom nie. Die manne raap hulle eenvoudig op, spring byna bo-op die heining en tuimel daaroor. Teuns gryp vir Elsa en slinger haar feitlik bo-op die heining. Toe sy anderkant grondvat, tuimel hy langs haar neer.

Hulle loop so ver as wat hulle kan oor die plato, reguit na die duik waar hulle vandag so onaangenaam verras is. Hulle begin onmiddellik grawe en in 'n ommesientjie is die kiste blootgelê. Hulle breek dit oop en haal daaruit snelgewere, handgranate, dinamiet, en 'n tang wat hulle saamgebring het van die jeep af.

Sonder om 'n woord met mekaar te praat, begin hulle weer beweeg, want elkeen ken sy taak. Teuns Stegmann en Fritz Mundt vlieg terug na die heining en met die tang sny hulle haastig 'n gat deur die draad en dra hul knieë terug na waar die vuurpylstelling op sy betonvoetstuk staan.

Toe Teuns en Fritz reeds die vuurpyl nader, dink die wagte vir die eerste keer daaraan om te kyk of daar nog iemand in die tent is. En toe hulle vind dat daar niemand is nie, maak hulle alarm net so vinnig as wat hulle kan.

32. VLAMME IN DIE WOESTYN

Hoofstuk 1

'N GEPARFUMEERDE BRIEF

In die groot slaapsaal van die vesting Dini Salam in die Suidelike Sahara heers daar vanmiddag sterk opgewondenheid. Die hitte is hewig soos altyd, die vlieë is 'n kruis soos dit maar elke dag die geval is, maar tog is dit asof die manne die eentonigheid van hierdie deel van die Sahara vanmiddag nie so sterk aanvoel soos gewoonlik nie.

Eintlik is dit nou die tyd van rus. Gewoonweg sou die manne nou halfnaak op hul katels gelê het met die hande onder hul swetende koppe, waiend en klappend na lastige vlieë, brommend oor die hitte. Party sou gesluimer het en andere sou hul toevlug na die stortbaddens geneem het.

Maar vanmiddag is daar 'n opgewonde, byna geesdriftige gebrom in die slaapsaal. Die rede is dat dit posdag is. Die meeste manne in die garnisoen van Dini Salam kry omtrent nooit 'n brief nie, want die manne in die Vreemdelegioen is meestal uitgewekenes, vlugtelinge uit die beskawing en misdadigers wat hul bande met die beskawing goed en deeglik afgebreek het. Maar onder hulle is daar tog 'n aantal wat van tyd tot tyd 'n brief ontvang, of miskien 'n koerant wat deur 'n familiebetrekking of deur 'n goedgesinde aangestuur word.

Die feit dat dit posdag is, is nie die enigste rede vir die kalme opgewondenheid wat daar heers nie. Eintlik is die vernaamste rede daarvoor die feit dat 'n hele aantal van die manne binnekort op hul jaarlikse verlof na die kus vertrek. Dan gaan die meeste van hulle na Algiers, die groot woelige en enigszins gevaarlike stad aan die Middellandse See. Hoewel dit nog ruim twee weke is voordat die manne vertrek, het die meeste van hulle reeds hul paar persoonlike besittings ingepak. Daar is altyd die grootste opwinding wanneer die manne kans wegkom uit hierdie verderf van hitte en vlieë, uit hierdie

onherbergsame woestyn waar hulle jaar in en jaar uit moet sit. Daar is veral groot opgewondenheid om die swart katel van die lang sterkgeboude blonde Legioenman met die swaar skouers en die helderblou oë. Hy is die Suid-Afrikaner Teuns Stegmann. Teuns lê op sy rug op sy katel, sy bruingebrande en gespierde bolyf naak en sy twee stewels opvallend op die onderste styl van die katel.

Seker goed 'n stuk of agt of tien *legionnaires* staan om Teuns se katel, want Teuns Stegmann het vandag 'n brief ontvang.

Dit op sigself is 'n besondere gebeurtenis omdat die Suid-Afrikaner al so lank in die Legioen is dat hy al enigsins afgesterf het van sy mense in Suid-Afrika. Hulle skryf nie meer baie dikwels aan hom nie.

Tog het hy vandag 'n brief ontvang. 'n Buitengewone, onverklaarbare en heerlike brief.

Die brief kom nie uit verre Suid-Afrika nie. Dit kom ook nie uit Europa nie.

Die brief wat Teuns Stegmann nou al herhaalde male deurgelees het, kom uit Algiers!

Dit is nie 'n brief van 'n kennis of 'n familiebetrekking nie. Dit is nie 'n brief van 'n man nie.

Dit is 'n brief van 'n onbekende vrou!

Vandaar dat die manne so om Teuns saamdrom, sy goeie vriende, die Duitser Fritz Mundt, die blonde Engelsman Jack Ritchie, die groot Pool Podolski en die klein Italianer Petacci, benewens nog 'n hele aantal nuuskieriges.

Dit is 'n hele aardigheid hier om die bed van Teuns. Petacci, die harlekyn, leun oor en ruik aan die brief. Toe sluit hy sy oë, maak 'n kringetjie met sy vingers, tree agteruit en gooi 'n polkadraai. "Parfuum!" roep die Italianer uit en dit lyk asof hy in 'n ekstase verkeer. "Vroulike parfuum!"

Hulle wat daaromheen staan, is ook bewus van die skerp byna onweerstaanbare heerlikheid van die parfuum wat deur die brief uitgewalm word.

Hulle staar daarna asof dit iets is wat hulle in geen jare gesien het nie. Want dit is 'n fyn brief hierdie. Nie alleen adem dit die heerlike geur van vroulike parfuum nie, maar dit is so netjies en fyntjies. Dit is geskryf op die pragtigste pers skryfpapier. Dun, byna deurskynend. Die koevert is eweneens klein en vroulik en die handskrif daarop is stewig en duidelik. Dit gee blyk van doelbewustheid en karaktersvastheid.

Selfs die groot Fritz Mundt wat bekend staan as die bul van die Franse Vreemdelegioen, kan die romanse van die brief nie weerstaan nie. Hy neem dit fyntjies uit Teuns se lang sterk vingers, kyk daarna, ruik daaraan en sluit sy oë asof hy so pas begin drink het aan 'n groot beker skuimende Münchener-bier.

Toe plaas Fritz die brief ewe plegtig in Teuns se uitgestrekte hand terug. Maar skaars het Teuns die brief terug, of Jack Ritchie neem dit weer. Hy kyk vlugtig na die pragtige handskrif, toe blaai hy om en kyk na die handtekening.

Die blonde Engelsman gluur betekenisvol na Teuns. “En van waar af ken jy haar?” vra hy.

Teuns skud sy blonde kop. “Ek ken haar nie,” sê hy met 'n kort laggie.

“Kom nou, kom nou, *mon ami*,” sê Podolski. “Moet ons nie probeer wysmaak dat sitroene vye is nie! Jy moet haar ken, anders sou sy nie aan jou geskryf het nie.”

Teuns sit meteens orent met sy kaal skouers teen die koppenent van sy katel. “Ek sê jou ek ken haar nie,” sê hy. “Dit is die eerste maal wat ek die naam hoor.”

“Heerlike vooruitsig,” bevind Jack Ritchie. “Nou hoef jy nie eens te soek na name en adresse wanneer ons oor twee weke na Algiers vertrek nie.”

“Gelukkige derduiwel,” sê Petacci. “Dit lyk asof die gode vir jou alles vooraf beskik. As haar handskrif so lyk, hoe moet sy nie lyk nie!”

En die uitlating van Petacci is onmiddellik die aanleiding tot grootskaalse spekulاسie en bespiegelings. Hulle kom sit hier by Teuns op die bed en elkeen gee sy indruk van hoe hierdie nooi moet lyk wat ’n brief geskryf het aan ’n onbekende soldaat in die Franse Vreemdelegioen. Fritz Mundt stel haar voor as ’n blondine met gloeiende wange en helderblou oë. Petacci meen dat sy donker en treffend is, met gitswart hare en brandende oë. Jack Ritchie verbeel hom weer dat sy soos ’n Ierse skoonheid lyk, met swarterige hare en diepblou oë.

Maar Teuns, Teuns het sy eie beeld van die nooi. Hy dink hom in dat sy rooierige hare het, met groenkleurige oë.

En toe hy daaraan dink, verwonder hy hom opnuut oor hierdie brief. Hy het dit by Jack Ritchie geneem en vir die soveelste maal lees hy dit. Hy kyk na die duidelike adres wat skynbaar in een van die vooraanstaande en goeode woonbuurtes van Algiers is. Dan lees hy die aanhef, en dan die brief.

Dit begin enigsins formeel.

Seer geagte *legionnaire* Stegmann.

Dan gaan dit voort. “U sal seker verbaas wees om van ’n vreemdeling soos ek ’n brief te ontvang. Ek skryf egter aan u omdat ek aan u ’n baie spesiale versoek het. Ek wil vra dat wanneer u weer in Algiers kom, u tog sekerlik by my moet kom besoek aflê by bostaande adres.

“Ek is seker dat u u sal verbaas oor die versoek en dat u seker sal wonder waarom ek dit vra. Die rede kan nie in hierdie brief verstrek word nie, behalwe om te sê dat dit ’n saak is van dringende belang. Nie alleen vir u persoonlik nie, maar ook vir die hele Franse Vreemdelegioen.

“U sal seker ook wonder waarom ek nou juis aan u skryf en waar ek aan u naam en u adres gekom het. Die inligting sal ek u verstrek wanneer

ek u sien, en ek hoop dat dit in die nabye toekoms sal wees.

“Mag ek sê dat hierdie saak van soveel belang is dat dit u die moeite sal loon om miskien spesiale verlof te kry.

“Ek hoop nie u stel my teleur nie, *Legionnaire*. Ek rig hierdie versoek aan u in groot erns en ook met diepe drang.

“Met beste groete, Elsa Moram.”

Elsa Moram? dink Teuns. Het hy haar al gesien of het hy haar nog nooit gesien nie? Nee hy het nie, besluit hy. Waar op aarde sou sy aan sy naam gekom het en hoe weet sy dat hy op Dini Salam gestasioneer is? En hierdie aangeleentheid wat sy met hom wil bespreek, wat op aarde kan dit wees?

Moram? Hy frons en gaan in die verlede terug. ’n Oomblik verbeel hy hom dat hy iets aangeraak het, iets in verband met die naam Moram. Maar die vae herinnering vervlieg onmiddellik en hy kan dit nie vasvat nie, hoewel hy seker is dat die naam Moram hom op ’n eienaardige wyse geprikkel het.

Hy neem die brief, beweeg dit stadig voor sy neus verby, geniet nogmaals van die weldadige suiwer vars parfuum, vou dit op en steek dit in die koevert terug.

“Gaan jy haar opsoek, *mon ami*?” vra Petacci.

“Natuurlik gaan ek haar opsoek,” antwoord Teuns. “Dink jy dan ek is van my sinne af?”

“En as jy nie met haar oor die weg kom nie, sal jy ons dan ’n kans gee?” vra Fritz Mundt.

Teuns glimlag net en antwoord nie. Hy is vol van hierdie eienaardige ding, hierdie skrywe van ’n wildvreemde vrou wat aan hom so ’n besondere versoek gerig het.

Hy staan op en gaan plaas die brief in die binnesak van sy

uniformbaadjie. Daar staan hy weer stil en vir 'n oomblik probeer hy hom 'n beeld van die vrou voorstel. Elsa Moram. Is sy jonk of is sy oud? Is sy aantreklik of is sy dalk afstootlik lelik?

Hy voel 'n geringe koue rilling langs sy ruggraat af. Skuil hier miskien iets agter? Hy wat Teuns is, moet altyd in sy pasoppens bly wanneer hy in Algiers is, want daar is sekere Arabiere wat al met sy naam kennis gemaak het, wat van hom weet en wat sy lewe met die geringste aanleiding sal neem. Sou dit vir hom gerade wees om na hierdie vrou te gaan?

In die woestyn het hy reeds geleer dat 'n vrou dikwels die gevaarlikste vyand kan wees. Veel meer geslepe, veel meer verfynd as 'n man. Sy kan jou op 'n sagte wyse verower en jou dan vernietig. Dit het hy al so dikwels gesien.

Hy word daarvan bewus dat iemand net hier agter hom staan, en toe hy omdraai, kyk hy in die gesig van Jack Ritchie vas.

“Ek sou dit nie alles vir soetkoekies opeet as ek jy was nie, *mon ami*,” sê Jack. “Veral wat jy weet, is dit 'n strikvalletjie. Vind jy dit nie eienaardig dat jy hierdie brief ontvang net twee weke voordat ons met verlof vertrek nie?”

“Ja, nogal,” sê Teuns. “Dit is een aspek van die saak wat my nie aanstaan nie. Dit pas te mooi in.”

“Ek sal twee maal dink voordat ek hierdie vrou gaan besoek, as ek jy was,” waarsku Jack. “Ek dink in elk geval nie jy moet alleen gaan nie en ek dink ook nie jy moet ongewapend gaan nie.” Teuns leun met sy elmboog teen die muur. Daar is 'n diep frons op sy mooi voorkop. “Moram?” sê hy weer. Toe kyk hy onderlangs na Jack. “Moram. Herinner jou dit nie aan iets nie? Aan 'n voorval of aan 'n persoon of iets van die aard nie?”

Jack Ritchie vryf oor sy nek. “Ja, dit herinner my aan iets,” sê hy. “Maar ek weet nie wat nie. Dit is asof die naam 'n klokkie iewers in my brein